

BYLO-LI CO USNESENO A ODHLASOVÁNO, JE TO PAK STEJNĚ VZDÁLENO PROVEDENÍ, JAKO PŘED USNESENÍM (Demosthenes)

ČÍSLO 21* ROČNÍK V* 13. 6. 2012* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízky a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.**

Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

Středa 13. června

NA SVATÉHO ANTONÍNA BROUŠENÍ KOS ZAPOČÍNÁ

Svatý Antonín z Padovy se narodil roku 1195 Lisabonu v Portugalsku a pokřtěn byl jménem Fernandéz. Teologické vzdělání získával u augustiniánů již od svých patnácti let. Byl pozoruhodným znalcem Bible a jeho kázání dokázala ovlivnit prosté lidi i učence. Kázal v kostelech, na náměstích i na mořských plážích a jeho strhující proslovy si přišlo poslechnout někdy až 30 tisíc lidí a tlačeni museli zabraňovat pořadatelé. V Riminu se mu stalo, že ho zprvu nikdo neposlouchal

a najednou vystrčily ryby hlavy z vody a naslouchaly mu. Všichni obyvatelé Rimini se po tomto zázraku dali pokřtít. V Padově někteří lidé přicházeli do kostela zaujmout výhodné místo u kazatelny už o půlnoci. Nikdo si nebral zvlášť pěkné šaty, protože to Antonín hlavně o půstu neviděl rád. Když sestoupil s kazatelny, vrhli se mu posluchači k nohám a líbali jeho hrubý mnišský oděv. Podle legendy se prý jeden pohan posmíval svaté hostii a k všeobecnému údivu se jeho osel sám uklonil před hostií, kterou držel Antonín v ruce. Podle jiné legendy se Antonín setkal s veronským knížetem Ezzelinem, který nechal povraždit 10 tisíc lidí, a pohrozil mu, že jestli nepřestane, rozdrtí ho trestající ruka Boží. Tyran se tak zalekl, že slíbil polepšení. Chtěl však nejdříve Antonína vyzkoušet, jestli se sám chová podle toho, co hlásá. Nechal mu poslat skvostný dar, a služebníkům nařídil, aby Antonína zabili, jestli dar přijme. Antonín se při spatření darů zhrozil a řekl poslům: "Rychle ty věci odneste, aby se dům neposkvřil uloupeným bohatstvím." Poslové vyřídili jeho slova Ezzelinovi a ten pravil: "Opravdu je to muž Boží." Svátý Antonín měl chatrné zdraví a vyčerpán dlouhými misijními cestami se v roce 1231 uchýlil na statek Campo di

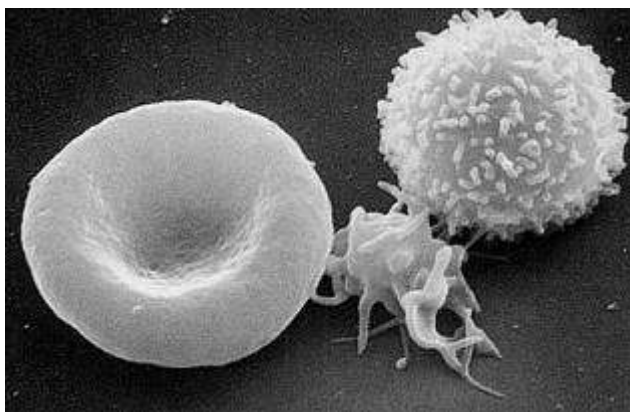
San Pietro nedaleko Padovy. Nechal si v koruně ořechu postavit vzdušné sídlo a tam trávil volný čas. Cítil však, že se blíží smrt a odebral se těžce nemocen do bytu zповědníka karmelitek na padovském předměstí. **Dne 13. června 1231 zemřel.** Bylo mu teprve 36 let. Svatořečen byl roku 1232, jedenáct měsíců po své smrti. Byl to nejkratší proces svatořečení v dějinách církve. Je patronem za znovunalezení ztracených věcí; milujících, manželství, žen a dětí, těhotných žen, za šťastný porod, proti neplodnosti; starých lidí; chudých; cestujících; pekařů, horníků, loďníků, námořníků, trosečníků, pastýřů vepřů, pošťáků a pracujících na poště; proti horečce, proti nemocem dobytka, proti moru; proti ztroskotání lodi, proti válečným útrapám, pomocník v každé nouzi; františkánů; zvířat, koní; proti lichvě a úrokům.

Pokud jde o leukocyty, jsme na tom stejně

PETR ANDRLE

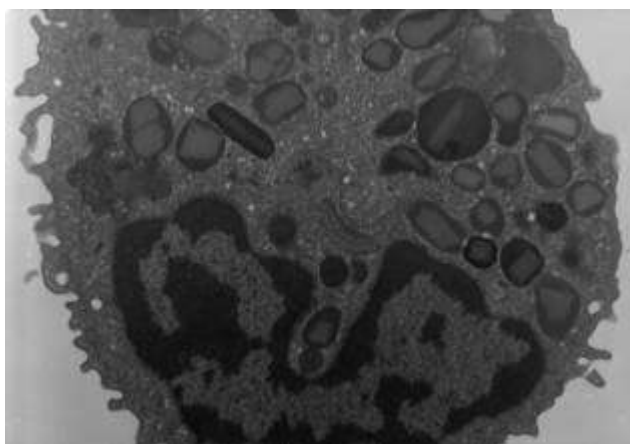
Nedávno jsem zveřejnil text o tom, kolik významných osobností pochází ze Zemí Koruny české a dovolil jsem si je v jisté logické nadsázce označit jako Čechy. Ihned se mi dostalo z různých stran výtek v tom smyslu, že ten a ten byl ve skutečnosti Němec, ten a ten ve skutečnosti český Němec, v lepším případě také pražský Němec. Někteří nebyli dokonce ani Češi, ani Němci, byli to Rakušáci.

Jak tedy říkat lidem, kteří se v této zemi narodili, kteří zde získali první školní vědomosti, kteří se ve zdejších říčkách a rybnících naučili plavat? Jak říkat lidem, kteří si prožili v této zemi v dobách studentských své první lásky, přečetli první zajímavé knihy, napsali možná

první milostné verše a obdivovali architekturu zdejších měst či nádheru zdejších hor? Pouze jejich jazyk mateřský, tedy ten, kterým je naučily mluvit jejich maminky, byl různý. Český, německý, maďarský, ruský, polský, slovenský, francouzský, italský či srbský, nebo ještě nějaký jiný. Taková byla a konec konců i je střední Evropa. V dobách dospívání bylo nutno, aby se všichni naši rodáci naučili jazyk obcovací, kterým byla po staletí v této oblasti němčina, ať se to komu líbí či nikoli.

V české vlastenecké rodině Františka Palackého se česky hovořilo pouze se služkou, jakkoli zde byl jazyk český v úctě. Později se museli naši rodáci naučit latině, jazyku vzdělanců, aby mohli jednat s církví. Měli – li zájem o uplatnění ve světě, museli přidat minimálně jazyk francouzský. A potom se jazykově museli identifikovat se svým sociálním postavením. Stal-

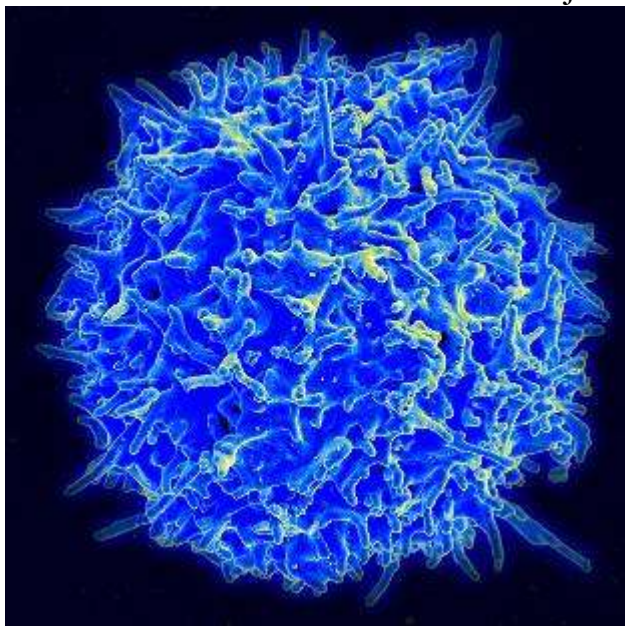
li se někdo lesním adjunktem na panství, jehož majitelem byl maďarský statkář, nebylo vyhnutí, musel se naučit maďarsky. A jestliže na tomto statku pracovala většina lidí, jejichž jazykem mateřským byla čeština, bylo pro ty, kdož chtěli panství dobře spravovat, velice vhodné osvojit si jazyk český. Doposud byla řeč o normálních lidech, nikoli o nějakých vypjatých nacionalistech, kteří se v každé době najdou v každém národě.

Jak tedy těmto lidem, kteří tolikrát proslavili svoji rodnou zemi, jak jim říkat? Složitou vysvětlující větou? Nebo slovem rodáci? Ale někteří se narodili jinde, ale přesto se k této zemi hlásili jako ke své zemi. Co s tím? Pokud jde o minulá staletí, budeme se muset držet toho, že se lidé od sebe lišili především svou sociální identitou. Ale jestliže nějaká výrazná

osobnost pochází z české, moravské nebo slezské země, měli bychom se k jejímu odkazu hlásit. Bez ohledu na její řeč mateřskou.

JAK S POHRANIČÍM?

V našich dějinách zcela nedávných se dostáváme do určitých rozpaků, když přijde řeč na pohraniční oblasti. V nich po staletí žili lidé, kteří se považovali za Němce, protože hovořili německy. Avšak byli velice spořádanými a oddanými občany monarchie rakouské. V této zemi byli po staletí pohřbíváni jejich předkové. K jejich odkazu bychom se nesporně měli hlásit. Patří k historii této země. Oni ji ve svých dobách velice pomohli hospodářsky i kulturně. Spory o to, co se dělo v letech 1918

– 1948 (bylo to jen třicet let), nemohou přehlušit fakt, že se po této době stalo naše pohraničí doslova zdivočelým a zdevastovaným územím. Že jsme v druhé polovině minulého století v této oblasti zbourali tisíce domů, kostelů, kapliček, budov a zařízení drobných firem i velkých továren, to si nějak přiznat nechceme. Že jsme vylidnili celé vesnice a srovnali je se zemí, že jsme zničili tisíce drobných památek a zlikvidovali stovky posvátných míst, jakými jsou v civilizovaných zemích například hřbitovy. Pohraniční oblasti, které v první polovině minulého století dokázaly uživit asi o třetinu více lidí, než jich zde žije dnes, jsou stále zničené a zdevastované, ač to na první

pohled tak nevypadá. Jednou si snad česká společnost uvědomí svůj dluh vůči těmto místům. Tato místa byla po staletí zcela promyšleně a velice odpovědně spravována a rozvíjena. Po vyhnání původních obyvatel jsme měli tyto oblasti nabídnout těm nejlepším našim občanům, které jsme měli. Bohužel se tak nestalo a pohraničí tím trpí dodnes. Což není výtkou mnoha těm, kteří zde od konce války až do dnešních dnů odváděli a odvádějí záslužnou, mnohdy zcela mravenčí práci.

KOMU PATŘÍ DOKTOR TÜRK?

Jestliže chceme něco změnit, nemůžeme čekat na nějaké usnesení vlády. Jakkoli dobře míněné, by nepomohlo. Naše pohraničí je nutné rehabilitovat, obnovit a zvelebovat. Patří k tomu také to, že si budeme vyprávět o tom, jak se zde žilo a jací lidé zde žili. Neboť vezmeme-li v úvahu zemi českou, moravskou či slezskou, máme s nimi naprosto stejný rodný kraj. I hrdost nad jeho dějinami by nám měla být společná, protože pro historii staletí nemůže být určující ona selhání, k nimž z obou stran docházelo v oněch zmíněných již třiceti letech.

Tyto řádky zcela záměrně doprovázejí obrázky, které nejsou v našem životě běžné. Na tom prvním je červená krvinka, krevní destička a bílá krvinka. Ty ostatní jsou krvinkami bílými. Říká se jim leukocyty a mají rozhodující vliv na náš imunitní systém. A leukocyty patří do našeho vyprávění příběhu dvou lékařů, otce a syna. A příběhů dvou obcí, které již nikdy bohužel nedosáhnou své bývalé slávy, krásy, úrovně, nebo tomu můžete říkat nějak jinak.

Obec Alt Erbersdorf najdete dnes na mapě pod názvem Staré Heřmínovy. Má obdivuhodnou historii. Založena mnichy někdy v polovině třináctého století byla o více než

dvě stě let zpustošena vojsky uherského (ale také českého) krále Matyáše Korvína, který byl snad jedním z potomků Zikmunda Lucemburského. To není pro naše vyprávění podstatné. Takových zpustlých obcí bylo v pohraničních oblastech moravských a slezských hodně. Do té naší přišli někdy v polovině 16. století noví osídlenci. Jak jinak, než z Braniborska. Ve stejnou dobu byla podobně obnovena tehdy také zpustlá obec Mezina. Na konci 19. století měly Staré Heřmínovy (Alt Erbersdorf, do roku 1900 Alterbersdorf) necelých 600 obyvatel (dnes jich mají třetinu), 115 domů, školu, kostel sv. Václava, záložnu, mlýn, pivovar, poplužní dvůr, pilu, břidlicové lomy a myslivnu. Vesnice byla velice promyšleně založena a její obyvatelé byli schopní a značně podnikaví sedláci. V roce 1869 si v obci otevřel lékařskou živnost čerstvě ženatý, devětadvacetiletý Karel Thürk. V druhém dubnovém dni roku 1871 se v rodině Türků narodil syn Wilhelm. Ten se zcela potatil, alespoň pokud se lékařské profese týče. Od malička patřil mezi premianty v místní škole a taktéž později na opavském gymnáziu.

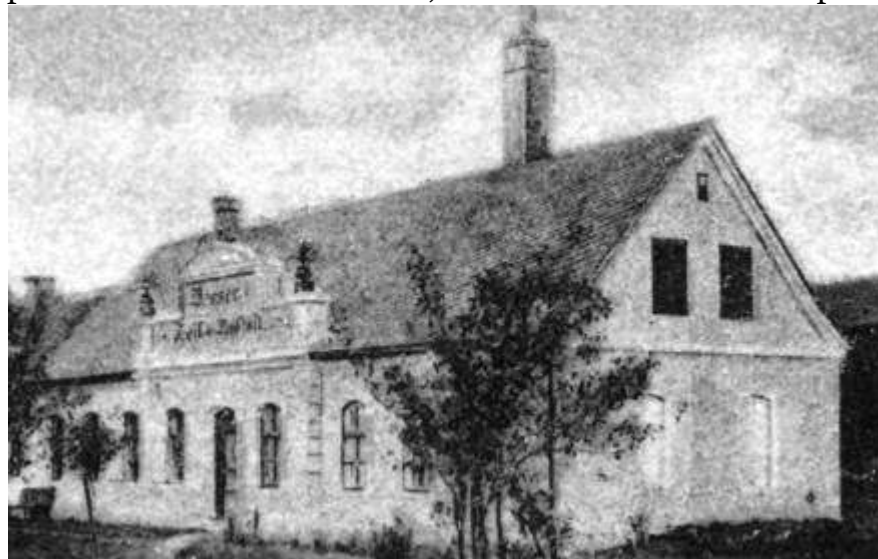
Doktor Karel Thürk se nevěnoval pouze praxi lékařské. Byl docela nadaným literátem, i když jeho sociální romány a hry vydávané většinou nákladem jeho vlastním, nepatřily

k bůhví jak vyhledávaným. Publikoval také různé články, později i politické, protože dvakrát dostal důvěru místních obyvatel a byl zvolen poslancem říšské rady.

Politika je věc složitá a v době kdy syn Wilhelm započal ve Vídni svá studia medicínská, se otec rozvedl a s novou rodinou se přestěhoval v roce 1891 do nedalekých Holčovic (na snímku vlevo). Byla to změna značná.

Holčovice byly také ještě v 16. století zpustlou vsí, avšak díky velkorysému podpoře Albrechta Supa z Fulštejna, od roku 1503 majitele panství Albrechtice, se postupem doby staly významným hospodářským a kulturním sídlem celé oblasti. V době, kdy se do Holčovic přistěhoval doktor Karel Türk, mělo celé městečko téměř pět tisíc obyvatel (dnes má jen asi

sedm set občanů).

Karel Türk zde měl dost práce. Od roku 1889 zde bylo již menší lékařské středisko a rok po jeho příchodu do Holčovic byl zde otevřen vodoléčebný ústav J. Stefanische (na snímku vlevo). Jeho lázeňský Ernst Hoffman (+1909) se proslavil jako „apoštol hydroterapie“, jednodušeji byl, nazýván „Wasserdoktor“. V Dolních i Horních Holčovicích byly textilky, pivovar,

nejrůznější drobné díky a továrničky, které zaměstnávaly místní i občany z okolí. Byla zde koželuzna, vyráběly se zemědělské stroje, zajímavé dřevěné nářadí a mnoho jiných

potřebných věcí. Díky malým firmám zde žádné krize nebyly, což je něco, co by dnes naše ekonomika potřebovala. Ale říkejte to těm, kteří si hledí pouze „spravování“ veřejných prostředků.

Když byl doktor Karel Türk již čtvrtým rokem v Holčovicích, přišla další významná událost. Wilhelm Türk v roce 1895 promoval na lékařské univerzitě ve Vídni. Tatínek se ještě dožil toho, když byl syn v roce 1903 habilitován a jmenován titulárním profesorem. Dva roky poté byl jeho starší přítel, také hematolog Edmund Neusser (1852 – 1912) za zásluhy o vědy lékařské povýšen do šlechtického stavu. Po jeho smrti přebírá dr. Wilhelm Türk většinu jeho povinností a také publikuje. Jeho třídílné „*Vorlesungen über Klinische Hämatologie*“ způsobily ve své době odbornou senzaci (na snímcích tituly jeho knih).

Doktor Wilhelm Türk zanechal po sobě nejen stovky vděčných pacientů a studentů. V medicíně je známým pojmem „Türkův roztok“. Je to roztok kyseliny octové a gentiánové violeti v destilované vodě. Díky tomuto roztoku jsme schopni zjistit počet bílých krvinek (leukocytů) v naší krvi. A to je setsakramentsky důležitá věc. Zjištění přesného zastoupení jednotlivých typů leukocytů v krvi (tzv. diferenciální rozpočet leukocytů, často jen diferenciál) je mnohdy důležité pro stanovení diagnózy, neboť změněné poměry mohou být příznakem infekčních onemocnění (tyfus, AIDS a mnoho dalších).

ČESKÝ, RAKOUSKÝ NEBO NĚMECKÝ LÉKAŘ?

Profesor Wilhelm Türk pojmenoval také onemocnění nazvané *agranulocytóza*. Je to nemoc, při níž pacienti ubývají bílé krvinky se zrnky granulocytů. Ta vzniká po radioaktivním ozáření, nebo při infekcích, či při otravě chemickými jedy.

K uctění památky Wilhelma Türka začala před dvěma lety Rakouská hematologická a onkologická společnost udělovat mladým lékařům z oborů cenu, nazvanou jeho jménem. Tatínek Karel Türk umírá v roce 1908 a jeho syn má před sebou pouhých osm let života. V roce 1912 odchází profesor Wilhelm Türk do předčasného důchodu a čtyři roky poté, 20. května 1916 ve Vídni umírá. Podrobnosti se pravděpodobně již nikdy nedozvíme. A proč také. Za 46 let svého života posunul rodák ze Starých Heřmínovů medicínu o nějaký kus dále. Jeho jméno bude v historii medicíny zapsáno navždy, neboť bohužel bude nutno i nadále počítat leukocyty.

Aby bylo jasno. I když v odborné literatuře lékařské je dr. Wilhelm Türk označován jako významný „rakouský lékař“, bylo by nesmyslné se o tento pojem přit. Vystudoval ve Vídni, byl občanem Rakouska-Uherska a všechnu svoji lékařskou práci včetně výzkumů

uskutečnil také ve Vídni. Jeho mateřskou řečí byla němčina, podobně jako jeho tatínka a maminky. Narodil se a prožil dětství ve Starých Heřmínovech, typicky německé obci. Středoškolské vzdělání získal v Opavě, v té době zcela německé. Cosi ovšem na tom všem neseď, nezdá se vám?

POHRANIČÍ BYLO PONEJPRV ROZKRADENO. A POTÉ (zcela nedávno) ZASE OKRADENO

Nádherná příroda Nízkého Jeseníku, kam Staré Heřmínovy patří, není německá, ani česká. Je krásná, podmanivá a milá ke každému, kdo o ni pečuje a kdo si jí váží. Opava je krásné město a ona krása nespočívá v tom, že by její domy byly německé. Dlouhá léta byla městem, v němž se převážně hovořilo německy. Což byla svého času Praha také a vůbec nám to nevadí. Byly takové doby. Opava je bílá.

A bylo by tedy nesmyslem se přit o to, jestli bylo v životě doktora Wilhelma Türka něco více německého, rakouského nebo českého. Nerozuměl by nám, kdybychom se ho na to zeptali. Ale určitě by se nám svěřil s tím, že miluje místa svého dětství. Tam přece začíná jeho vlast. Je to jeho rodný kraj. Takže v tomto smyslu patří náš rodák Wilhelm Türk k lidem, s jejichž životem a výsledky, se chceme zdravě chlubit. Protože je od nás.

Pouze bychom se měli čas od času zamyslet, jak to našich předchůdci v tom pohraničí dělali, že se zde kdysi velice pilně pracovalo, studovalo, a odcházelo do světa proto, aby byl svět dobyt. Stovkám našich rodáků se to v minulých staletích podařilo. A protože příklady táhnou, měli bychom sundat ideologické brýle, v jejichž čočkách se mísí hloupost, neznalost historie, xenofobie, arogance, předsudky, nevzdělanost, komunistická nadutost a plno jiných neřestí. A dát prostor a místo těm, kteří mohou i dnes pro nás být vzory. Jistě, musíme si je vybírat. Ale dělejme to. Doposud jsme občany pohraničí ze všech minulých staletí házeli do jednoho nacionálního pytle.

Po roce 1945 bylo pohraničí velice důmyslně rozkradeno. Nebylo žádnou zvláštností, když si lidé rozebrali celé stavby a převezli je do vnitrozemí. Rabovalo se v domácnostech, v továrnách, ve firmách. Poté se vlastně kradlo dále také tím, že bylo po celá desetiletí nutné za státní peníze (dotace) přikrýt vše, co se napáchalo, když se na obrovské hospodářsky a kulturně zchovalé území nastěhovalo značné množství lidí, jejichž předchozí sociální pozice nezaručovaly ani v minimálním případě další rozkvět tohoto kraje. Konec konců on nekvete ani dnes, protože náprava věcí je vždy z časového hlediska desetkrát delší, než jejich zkáza.

Po roce 1989, zejména když se objevila vize našeho vstupu do Evropské unie, jsme se těšili na to, že pohraničí začne konečně vzkvétat. Neboť dotační tituly Evropské unie jsou převážně určeny k zajištění rozvoje ekonomicky zaostalých oblastí. A těmi jsou v této zemi především území pohraniční.

Jenže když jsme vstupovali do Evropské unie, byrokraté v Bruselu tuto skutečnost zřejmě našim politikům zapomněli sdělit. Proto se začala z evropských peněz stavět golfová hřiště, předražené cyklostezky ve velkých městech, privátní hotely a penziony atakdále, atakdále. Hodně peněz „zhlty“ všelijaké agentury zpracovávající nejrůznější projekty a „zaručující“ objednatelům, že své peníze dostanou. A tak bylo pohraničí po letech zase okradeno.

Bude tedy nutno začít znovu. Třebas tím, že si začneme říkat pravdu o historii této tolik zkoušené krajiny. Ale to vlastně potřebuje celá naše země.

STOWARZYSZENIE CARITAS CHRYS
SZPITAL BRANICE

ZAPRASZA
NA KONFERENCJĘ HISTORYCZNĄ
POD TYTUŁEM

W SERCU SZLAKU
KS. BPA JÓZEFA M. NATHANA

KTÓRA ODBĘDZIE SIĘ W SALI KONFERENCYJNEJ
NA TERENIE SAMODZIELNEGO WOJEWÓDZKIEGO
SZPITALA DLA NERWOWO I PSYCHICZNIE CHORYCH
IM. KS. BPA JÓZEFA M. NATHANA W BRANICACH
DNIA **11 CZERWCA 2012 R. O GODZ. 9³⁰**

KONFERENCJA POD PATRONATEM
MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA OPOLSKIEGO
JÓZEFA SEBESTY

PROGRAM:

- ✦ BISKUP J.M. NATHAN JAKO KAPŁAN I HUMANISTA
– KS. BISKUP PROF. JAN KOPIEC,
- ✦ BISKUP J.M. NATHAN JAKO ZAŁOŻYCIEL MIASTECZKA
MIŁOSIERDZIA W BRANICACH – DR BENEDYKT POSPISZYL,
- ✦ SZLAK BISKUPA NATHANA UPAMIĘTNIAJĄCY JEGO ŻYCI
I DZIEŁO – DR KATARZYNA MALER,
- ✦ ZAKŁAD LECZNICZO - PIELĘGNACYJNY W BRANICACH JAKO
PRZYKŁAD DOBRZE FUNKCJONUJĄCEGO OŚRODKA MEDYCZNEGO
– DR WALDEMAR MROWIEC,
- ✦ DZIAŁALNOŚĆ W SŁUŻBIE CHORYM SIÓSTR MARYI
– S. DR ELŻBIETA CIŃCIO,
- ✦ BAZYLIKA ŚW. RODZINY, KAPLICA SIÓSTR MARYI
NIEPOKALANEJ I MALOWIDEŁA W BYŁYM REFEKTARZU JAKO
WYBITNE PRZYKŁADY SZTUKI ART DECO W ŚRODKOWO-
WSCHODNIEJ EUROPIE – DR BARBARA PIECHACZEK,
- ✦ TERENY ZIELENI W MIASTECZKU MIŁOSIERDZIA BISKUPA
NATHANA W BRANICACH – MGR EWELINA KOSLER.

W PRZERWACH:

- ✦ KONCERT ORGANOWY,
- ✦ POCZĘSTUNEK,
- ✦ ROZDANIE MATERIAŁÓW KONFERENCYJNYCH.

Život biskupa Nathana je spojen nejen se Slezskem, ale také s Opavskem a s Opavou. Byť nešlo o spojení vždy šťastné. Je dobře, že se naši polští přátelé rozhodli uspořádat tento historický seminář a doufáme, že se nám podaří někdy se k obdivuhodnému životu tohoto kněze vrátit.

Zámek Plumlov
(Klubové zařízení Plumlov, příspěvková organizace)
Zámek 99, 798 03 Plumlov, okres Prostějov
tel. 775 999 815
e-mail: zamek.plumlov@seznam.cz
www.zamek-plumlov.cz

Galerie Knížecí dvůr
Hluboká nad Vltavou
373 41 nám. Čsl. armády 26
tel.: 603 168 583
e-mail: galerie@knizecidvur.cz
www.knizecidvur.cz

Výstavu připisujeme také k připomenutí knížete Jana Adama I. z Lichtenštejna (1657 - 1712), aristokrata, který dokázal naplnit poslání pravé šlechty, sloužící svému hospodářství (Lednice, Valtice, Plumlov).

ZÁMEK PLUMLOV
a
GALERIE KNÍŽECÍ DVŮR
Hluboká nad Vltavou

Vás srdečně zvou na
slavnostní vernisáž výstavy

ADOLF BORN
GRAFIKA

**RENATA KLOGNER
ŠTOLBOVÁ**
OBRAZY

**ve čtvrtek 5. července 2012
v 17 hodin**

Výstavu uvede **Ing. Pavel Frelch**
za Galerie Knížecí dvůr.

K výstavě promluví galeristka **Marie Hanušová**.

Hosté:

Ing. Pavel Sekanina, náměstek hejtmana Olomouckého kraje
Adolf Suseň, starosta města Plumlov

Miroslav Pišťák, primátor města Prostějov

Ing. Milada Sokolová, radní města Prostějov

PhDr. Marek Vařeka, Ph.D., ředitel "Po stopách Lichtenštejnů o.p.s."

Ing. Marek Juha, předseda spr.rady "Po stopách Lichtenštejnů o.p.s."

V kulturním programu vystoupí **Tomáš Jurenka**.

NA ZÁMKU PLUMLOV

TEXT ČESTNÉHO UZNÁNÍ REKTORA KARLOVY UNIVERZITY KARDINÁLU VLKOVI

6. 6. 2012

Causa honoris hoc documentum datum est merita IUBILANTIS agnoscendo

Univerzita Karlova vyjadřuje

Jeho Eminenci

Miloslavu kardinálu Vlkovi

čestné uznání jeho osobního přínosu pro kultivování a rozvoj duchovních a kulturních tradic.

V dramatických dějinných proměnách, jimiž české země a jejich tradiční instituce procházely v druhé polovině dvacátého století, osvědčil jmenovaný vzácnou věrnost hodnotám a tradicím, které rozpoznal jako nosné a životodárné a jimž se rozhodl celoživotně sloužit. Bez ohledu na přízeň či nepřízeň vnějších okolností se zasazoval o kultivování duchovních a kulturních hodnot, jejich rozvíjení a předávání, zejména o svobodu svědomí a dílo smíření v národním, mezinárodním i ekumenickém kontextu. V návaznosti na udělení zlaté Pamětní medaile v roce 1999 Univerzita Karlova stvrzuje a potvrzuje své vyjádření úcty a jako instituce dbající o předávání hodnot lidského poznání a usilující o jejich rozvíjení pro blaho lidského rodu vyjadřuje

jmenovanému své uznání a poctu za jeho celoživotní dílo.

PROF. RNDr. VÁCLAV HAMPL, DRSc.

RECTOR

DATUM PRAGAE DIE DUODEVICESIMO MENSIS MAII ANNI MMXII

Sósedsky posezení na farské zahradě v Kostelcô na Hané

16. 6. 2012 od 14 do 18 hodin

Program:

14.00–14.30	Vystoupení hudební skupiny NO PROBLEM
14.30–14.45	Hanácký folklórní soubor Kosíř
14.45–15.15	Reminiscence – hudební vystoupení
15.15–15.30	Hanácký folklórní soubor Kosíř
15.30–16.00	Vystoupení hudební skupiny NO PROBLEM
16.00–16.30	Hanácká opera JÔRA a MANDA
16.30–17.00	Hanácky pěsničkê a plkačke
17.00	Hanácká Lotynka
14.00–18.00	Řemeslný jarmark

Vstupné dobrovolné • Občerstvení zajištěno

Římskokatolická farnost Kostelec na Hané • Město Kostelec na Hané

Všeci lèdi dobré vule só srdečně zvani!

MUZEUM VIDLÍ

ZPŘÍSTUPNÍ

16. ČERVNA 2012

EXPOZICI

VEREJNOSTI
v Lichnově

I. vidlácké
olympijské
hry

11:00 Slavnostní otevření expozice,
křest druhé a třetí stovky vidlí za přítomnosti
kmotrů - spisovatelky Anny Malcharkové
a výtvarníka Josefa Odrášky (vernisáž)
12:00 Spanilý průvod vidláků Lichnovem
(od muzea po zátorskou)
13:00 Zahájení I. Vidláckých olympijských her
Nastoupit na start můžeš i ty!
15:00 Vyhlášení výsledků vidlácké olympiády,
dekorování vítězů, ocenění vidláka roku 2011
a zasloužilých vidláků ...
16:00 Zahradní slavnost
zahrají punk-rockové Nebezpečné vidle
a lichnovská Čížina

WWW.MUZEUMVIDLI.CZ

Zveme vás na setkání adoptivních rodičů
a dalších zájemců s keňským koordinátorem
„Adopcí na dálku“ Kenem Okongo.

Dne 18.6.2012 v 18:00 ve spolkovém domě
v budově kina Mír v Krnově, nám. Míru 1/14

Vážení přátelé,
dovolte, abychom Vás pozvali na vernisáž výstavy fotografií:

Kamila Berndorffová

Obřady a rituály Indie

Vernisáž za účasti autorky proběhne
ve čtvrtek 14. 6. 2012 v 16 h.

Fotografie Kamily Berndorffové zavádějí diváka do současné Indie. Ačkoliv je dnes Indie moderním sekulárním státem, hraje zde mytologie promítnutá do každodenně se opakujících rituálů stále podstatnou roli. Kamila Berndorffová tuto realitu zachycuje ve svých fotografiích. V centru její pozornosti stojí především různé polohy hinduismu a jeho praktická forma v každodenním životě.

Výstava potrvá do 9. 9. 2012.

Děkujeme za vaši přízeň a těšíme se na viděnou!

Muzeum romské kultury

KALOUSKOVA OBJEDNÁVKA ZASLANÁ DO JAPONSKA, NENECHÁVÁ MNOHÉ POLITIKY SPÁT

Agenturní zprávy na novinkách.cz přinesly i tuto zajímavost: Japonský univerzitní profesor Mičitaka Hirose možná značně přispěl k tomu, že bude hubnutí v budoucnu o něco snazší. Vyvinul totiž speciální brýle, přes které se sladkosti jeví větší, než ve skutečnosti jsou. Výsledky jsou zatím slibné. Když brýle zvětší sladkost 1,5krát, lidé snědí o 9,3 procenta dobroty méně. Pokud naopak jejich velikost zmenší na dvě třetiny, snědí jich o 15 procent více. Nejnovější vynález nejenže jídlo zvětšuje, ale dokonce ho činí pro oko chutnějším. Můžete tedy pojídat obyčejnou sušenku, vaše oči však přes brýle uvidí sušenku pokrytou bohatou vrstvou čokolády. A ačkoli se vašemu žaludku nebude něco zdát, zvítězí nakonec to, co vidí vaše oči. Mozek tak doopravdy uvěří, že jíte čokoládovou sušenku, jelikož zrakový vjem je pro mozek primární. Vědci z Tokijské univerzity tvrdí, že tato iluze, která uvede lidský mozek v omyl, skutečně může při hubnutí výrazně fungovat. Dobrovolníci, kteří si tuto metodu vyzkoušeli, poznali, že by takto mohli shodit přebytečná kila. Dobrovolníci byli několikrát požádáni, ať jedí sušenky až do chvíle, kdy se budou cítit plní. Zvětšováním velikosti jídla v brýlích se podařilo docílit toho, že se cítili plnější o bezmála výrazně dříve. Mozek totiž věří raději zrakové informaci než vjemům ze žaludku a dalších vnitřních sensorů. Vědci se zatím nerozhodli, zda budou pro svůj produkt zkoušet najít komerční využití.

Naše poznámka: Jak se dozvídáme z kuloárů, větší rozhodnost než vědci projevili český ministr financí. Zvažuje nákup značného množství těchto brýlí. Zatím není jasné proč a komu. Ale i na to přijdeme.

Grafická podoba jedné známé hymny

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

V sobotu 23. června ve 13.00 hod. na úpatí Červené Hory v Budišově nad Budišovkou (Guntramovicích) bude zahájeno 18. prodloužení Cesty česko – německého porozumění vystoupením Pěveckého sboru Křížkovský. Tento jeden z nejstarších pěveckých sborů u nás, oslaví 8. října tohoto roku plných 125 let činnosti. Činnosti tvůrčí a neuvěřitelně mladé. Sbor svým vystoupením myšlenku Cesty podpořil svým koncertem již v červnu roku 2008.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (775)

V našich myslích jsou zasunuty nejrůznější vzpomínky a občas se stane, že si je vybavíme v situacích, které jsme nečekali, nebo které jsme nemohli předpokládat. A ty nás vlastně přivedou k tomu, že si onu vzpomínku, která by jinak zůstala trvale zasunuta v naší paměti, připomeneme.

Nedávno jsme debatovali o smyslu a formách naší sociální politiky. Či spíše o její nesmyslné nedomyšlenosti a hrůzném nepochopení z obou stran. Byla to dost vášnivá debata. Až doma, několik hodin poté, jsem si vzpomněl na ten švédský film. Bylo mi asi osmnáct let a již nevím, zda jsem ho viděl v kině či v televizi. Ale to není podstatné. Hlavní osobou filmu byl čtyřiapadesátiletý tiskařský dělník, který bydlel na vesnici asi dvacet kilometrů od Stockholmu. Ve firmě, v níž více než třicet let pracoval, došlo k několika selháním a majitelé museli propustit většinu zaměstnanců. Mezi nimi byl i náš hrdina.

Dostal nějaké odstupné a podporu v nezaměstnanosti, která tehdy (pokud se dobře pamatuji), činila nějakých devadesát procent jeho platu. Film byl pohledem do nitra tohoto muže, který nesl být nezaměstnaný. Jednou za týden se vydával na kole do Stockholmu na pracovní úřad s otázkou, zda již mají pro něj práci. To činil téměř rok. Několikrát se

pokusil o sebevraždu, která se nepovedla, neb byla spíše jeho tichou demonstrací před vlastním já. Film skončil nakonec „dobře“. Onen muž nakonec práci sehnal a podle jeho názoru již mohl také v sobotu jít na pivo do místní hospody. Na otázku kamarádů u stolu, kde byl tak dlouho, odpovídal, že sháněl práci. Což jeho absenci v hospodě dávalo mezi místními naprostou legitimitu.

Dnes tomu filmu (bohužel až po letech) velice dobře rozumím. Tenkrát jsem si naivně kladl otázku, proč člověk, kterému se vlastně fakticky nesnížil měsíční příjem a navíc ještě nemusí ani pracovat, proč tento člověk tak tvrdošíjně lpěl na tom, aby měl práci. Nechápal, jsem, že nechtěl být společností na obtíž s onou, byť velkorysou finanční podporou. Nerozuměl jsem tomu, proč se cítil bez práce jako méněcenný. Proč chtěl (stále ještě v plné síle) pro společnost pracovat. Proč se cítil být jejím svobodným partnerem (návštěva hospody) teprve až tehdy, kdy práci našel. O tom všem byl tento skvělý film.

U nás by takový film asi natočit nešel. Ani dnes. Většina lidí vám řekne, že je povinnost státu se o ně postarat, a že se z podpory žít nedá. Nesedají každý týden na kolo a nejedou se dvacet kilometrů zeptat na práci. Sedají totiž ráno v devět televizi, o pár hodin později v místní krčmě. Mezitím jsou sem tam obětmi pracovníků (a pracovníc) Úřadů práce. Tyto úřady jsou u nás od dob svého vzniku bohužel vším možným, jen ne úřady práce v onom původním, potřebném slova smyslu. Po diletantském zásahu současného ministra se postavení těchto úřadů, předtím nijak vábné, ještě zhoršilo. Pouze byly legitimizovány ony neuvěřitelné deformace, které se za poslední léta v jejich činnosti vytvořily. Má to jistou logiku. Úřady práce zakládali a řídili lidé vyrostlí v socialistické sociální politice. A to mnohým zůstalo, ministry práce a sociálních věcí nevyjímaje.

Pochopitelně, že se takto nedají charakterizovat všichni naši nezaměstnaní. Ale lidí s myšlením naprosto odlišným od myšlení a uvažování onoho švédského tiskaře je u nás hodně. Možná i více, než bychom si byli ochotni připustit. I v tom je jistá deformace způsobená vnučováním nám metodami socialistického způsobu myšlení. Zrovna tak bychom našli i několik úřadů práce, které plní své skutečně potřebné funkce všemu navzdory.

Rozdíl mezi námi a kultivovaným světem stále ještě existuje a těžko se nám onen svět dohání. Někdy v sedmdesátých letech jsem objevil v jedné anglických novinách kreslený vtíp, jemuž jsem naprosto nerozuměl. Jdou dva dobře vypadající muži středních let po ulici a jeden povídá druhému. *Jak máš ty platební karty, jsi do konce života zadlužený.* To jsme dohnali a tomu vtípu již rozumím.

Ve stejnou dobu mi jeden kolega podstrčil text přijímacích zkoušek, údajně na univerzitu v Yale. Znáte ty testy. Zaškrťáváte odpovědi *ano-ne* a máte na to dvacet minut. Já jsem tehdy uměl odpovědět docela rychle asi na polovinu otázek. Na ty ostatní nikoli. Nerozuměl jsem jim totiž. Týkaly se životů a děl vynikajících světových osobností, o nichž jsem nikdy v životě neslyšel, ani nečetl a ve školách se nedozvěděl. Internet tehdy nebyl, víme? Tak tohle jsme ještě nedohnali, pokud se znalostí a vzdělání týče.

A ta naše další zpoždění se také týkají onoho švédského filmu.

Dnes má svátek ANTONÍN. Zítřejší, ve čtvrtek ROLAND. V pátek VÍT, v sobotu ZBYNĚK, v neděli ADOLF, v pondělí MILAN, v úterý LEOŠ a ve středu KVĚTA.
Nezapomeňte jim blahopřát.

